

vaaldene ikke bruges. Man tier egentlig kun til det Fiskeri, naar Bruugen af Malevaad er ophørt. Jeg indrømmer, at paa enkelte Steder bruger man det lidt om Foraaret, men efter de Oplysninger, vi tidligere have havt, er det meget forsvindende. Jeg synes derfor egentlig ikke, det forulcæmper Nogen. Paa den anden Side vinde vi det ved vort Forslag, imod hvad vi hidtil have ertjendt som Ret, at det ikke kan forbydes enhver anden Fisker selv med Alaruijer at fiske paa de Strækninger, naar vedkommende Eier til Malegaardsvæiten ikke bruger sin Ret, og selv i dette Tilfælde, at selve Malegaarden er udsat, kan enhver Fisker fiske paa Meget, han vil, naar Nusen, som staar i Forbindelse med Malegaarden, ikke er sat ud. Det forekommer mig derfor, at vi have ramt det Rette, naar vi lade vedkommende Malegaards-eiere beholde deres hidtidige Ret og samtidig have sikret Fiskerne Afgang til at fiske, naar vedkommende Eiere ikke benytte den Ret. Mindretallets Vædringsforslag skal jeg ikke opholde mig ved; jeg forbeholder mig selvstændigt at komme tilbage dertil, naar Mindretallet har udtalt sig. Vædringsforslag Nr. 7 er ikke af anden Betskaffenhed, end at jeg antager, at Alle maa kunne stemme derfor. Det gaar kun ud paa i Regjeringsforslaget, der kun taler om "Stier", at optage "Beie", saa at man, hvor der mangler Beie til Stranden, i Henhold til Lov af 20de August 1853, kan fordre Jord udlagt. Jeg springer derefter over Vædringsforslag Nr. 8 og gaar over til Nr. 9. Dette Forslag gaar ud paa, at hvor det kan træffe sig, at der kan være Vanskelighed ved at finde en Landings- eller Tørrerplads for Fiskernes Garn, bør Kommunalbestyrelsen efter Fiskernes Forlangende ved Nægling je at skaffe Fiskerne en Saadan, mod at de betale den Ret, de derved nyde, og at denne Ret kan fastlaas for et Tidsrum af 5 Aar. Det er ikke nogen Indgriben i den nu bestaaende Ret, det er Noget, vi kjende fra mange andre Forhold, f. Ex. hvor der skal tages Grus til Biveie, og der ingen Veifører fra Grusgraven til Biveien, maa den Paagjældende jo finde sig i, at der kjøres over hans Eiendom, mod at han faar Erstatning for det Tab, han derved lider. Dette Forslag er jo ganske i Analogi dermed. Jeg haaber derfor ikke, at den høitæredede Indenrigsminister vil stille sig absolut derimod. Det kan jo nok være, at de Klager, der ere komne frem med Hensyn til Landinger af Vaad eller Opstilling af Redskaber, ere noget overdrevne. Jeg vil minde om, at da man i 1880, tror jeg det var, behandlede et Fiskerilovforslag, og der forud fra Regjeringens Konsulent var forespurgt

hos Fiskerne i hver enkelt Kommune, om der var noget Særligt, de manglede, fik man kun fra to Steder Klager over, at de ikke havde Plads til at lande med deres Garn. F. Ex. hørte man fra Benzons Gods ved Grenaa, at de ikke havde Stier til Landingspladsen; men efter at Spørgsmaalet er blevet drøftet her, og Striden er bleven reist om Strandbredden, er der vist opstaaet Vanskeligheder flere Steder. Jeg beklager, at man har optaget dette Spørgsmaal; thi havde man sikket det, vilde det vist de fleste Steder være gaaet som hidtil, at man havde benyttet Strandbredden, hvor den egner sig dertil. Mange Steder er der ikke mere Spørgsmaal om at anvende Strandbredden til Tørring af Redskaberne, og derfor have vi besluttet os til at opstille nærværende Forslag, thi kan man ikke bruge Strandbredden, kan man jo bruge den Eiendom, som ligger umiddelbart op til den, og jeg vilde meget beklage, om man her i Thinget atter vilde optage dette Strids-spørgsmaal. Man have hvilken Mening derom man vil, saa er en Ting notorisk, at Strandbredden isølge aldeles bestemte Høiesteretsdomme aldeles utvivlsomt tilhører vedkommende Grundeier. Derom er der ingen Tvivl, i alt Fald har der ikke været det siden 1835. Jeg kunde nævne en hel Mængde Rancellistrivelser, som godtgjøre det. Der har tidt været Strid om, hvorvidt vedkommende Kommune paa en eller anden Plads maatte tage Grus eller Sten; men man har bestandig svaret, at Strandbredden er privat Eiendomsret, og at der kun kunde tages Sten eller Grus uden i Henhold til Platanen af 4de Juni 1845 — jeg tror nok, det er denne Dato — er det privat Eiendomsret, som man ikke maa bruge paa anden Maade, end enhver anden privat Eiendomsret. Desuden have der to Høiesteretsdomme, som have fastlaaet det Samme; den ene er af 11te November 1849, den anden huster jeg ikke Datoen for, det var en Sag, som var anlagt af Eieren af Rosenvold overfor et Par Fiskere af Bredballestrand, som vare tiltalte for Overtrædelse af Lov om Mark- og Veifred af 25de Marts 1872, § 8. Af disse Domme fremgaar det tydeligt og klart, at Strandbredden tilhører Grundeieren, og hvilken Mening man derfor kan have om Tingen, tror jeg ikke, det gaar an, at man ved et Pennestrøg i en enkelt Lov forandrer dette Rets-spørgsmaal. En anden Sag vilde det naturligvis være, om man vilde optage Spørgsmaalet og Strandbredden og sige, at den tage vi nu fra Grundeieren og lægger den over til Staten. Det kan blive et stort almindeligt Spørgsmaal, som vi ikke her kunne gaa ind paa; thi hvis vi gik ind